

Den Munterhed, der fra alle Sider fulgte dette Ordspil, næsten før han havde udtalt, var betegnende for den Folkeyndest, hvorved denne Mand kunde glæde sig. Hans pudsige lille Person i Forening med et vist, saakaldt „folkeligt“ Lune havde gjort ham til Menighedens oplivende Element, hvis smaa Skemtetaler, Ordsprogsramser og humoristiske Oplæsninger efterhaanden var bleven en næsten uundværlig Afslutning paa Egnens Folkefester og Foredragsmøder.

„Ja men hør dog, Anton! sagde en Karl, der endnu ikke var bleven helt færdig med at le. „Du kunde dog gerne læse lidt for os iaften. Nu er det svært længe siden, vi fik noget. Du glemmer vist, at du skylder os den om Stine, der kommer paa Højskole.“

„Aa ja — lad os faa den! — Anton, var nu god iaften!“ bad straks mange Stemmer.

Skolelæreren lukkede sit ene Øje til og saae sig omkring med et Smil, der blev bredere og mere lattervækkende, efterhaanden som Bestormelserne steg i Styrke.

„Naa, ja, ja, Børn,“ sagde han, da tilsidst ogsaa Konerne ved Kakkelovnen begyndte at tigge. „Naar der virkelig ikke er andre, der har noget paa Hjerte, skal jeg saamænd ikke holde mig tilbage. For jeg vil skam ikke ha'e paa min Samvittighed, at Stine ikke kommer paa Højskole!“

„Men skal vi ikke ha'e en Sang først,“ lød igen den kække Stemme henne fra Pigerne.

Den tilhørte den kønne Abelone, Præstegaardens Tjenestepige, en kraftig Skikkelse paa tyve Aar med sorte Baand i et hvidblond Haar, en stor Rose i Barmen og med Højskoleelevens Kendingsmærke, det blanke Læderbælte, spændt fast omkring Livet.

„Ja, lad os synge!“ istemte Emanuel. „Lad os faa en Fædrelandssang! Det kan vi trænge til i disse Tider!“